

været berettiget til, derved jo paalægger ham en større Skat, end han hidtil har svaret. Det er saaledes blandt Andet Tilfældet ogsaa i den Egn, som jeg har den Ære at repræsentere, at der findes Enkelte, som have saadanne begrundede Fordringer paa en Fritagelse for visse Statter, f. Ex. Stempelafgift, Magasinpræstationer, som ere blevne omtalte, Afgift af Kongetiender og nogle communale Præstationer. Jeg maa fuldstændigt erkjende det Rigtige i, at alle Communens Medlemmer maae deeltage i Communens Byrder og Afgifter ligeligt efter Forhold; det kan ikke være anderledes, og derfor maae de, der hidtil have været fritagne for de communale Byrder, finde sig i, at disse communale Byrder lægges paa dem. Det kan hverken forbrødes af Præsterne eller af nogen anden hidtil Privilegeret at være Medlemmer af Communen, at nyde Godt af dens Indretninger og hele Udvikling, uden at svare et passende Beløb lige med de andre Medlemmer af Communen. Men et Andet er Forholdet til Statskassen, og jeg vil der nævne Magasinpræstationerne, Korn og Fourage. Der er rigtignok af den høitærede Finantsminister stillet i Udfigt, at dette skal ordnes af Indenrigsministeriet, og jeg vil for denne Sags Vedkommende ogsaa hengive mig med Tillid til, at den høitærede Indenrigsminister vil i sin Tid lade sig det være meget magtpaaliggende at ordne dette Forhold paa en billig og retfærdig Maade. Derimod er Fritagelsen for Stempelafgift Noget, som af den høitærede Finantsminister ganske er opgivet. Den høitærede Minister har sagt: Ja, denne Frihed berøves dem, men, har han paa et andet Sted spøiet til, ikke efter denne Lov, men efter Loven af 16de Februar f. A. Ja, det er ganske vist, at det er saa, men jeg kan da kun beklage, at der ikke blev taget noget Hensyn dertil ved Affattelsen af den omtalte Lov, at der ikke f. Ex. i § 12 af denne Lov, i hvilken Paragraph andre Rettigheder bleve sikrede, ogsaa blev taget Hensyn til denne Ret, eller, da dette ikke er sleet, og muligt ikke kunde sleet i denne Lov ifølge dens hele Indhold, at der da ikke her er taget et Hensyn dertil. Jeg kan ikke Andet end ansee disse Mænds Krav i denne Henseende for berettigede; de have kjøbt deres

Eiendomme med Hensyn til denne Frihed, Pantet har en vis Værdi med Hensyn til denne Frihed, og Pantaverne ville ogsaa være interesserede i, at denne Frihed og Rettighed bibeholdes. Lad være, at det ikke er noget særdeles Stort, saa udgjør det dog altid et Beløb, og jeg veed ikke, hvad der skulde være i Veien for at komme til en Calculé over, hvad Beløbet, capitaliseret, kunde aflaaes til, for at en Afløsning kunde finde Sted. Jeg veed ikke, om det ikke kunde være muligt, i ethvert Tilfælde ad Skjønnets Vej, at fastsætte en saadan Erstatning, som de kunde modtage i Afløsning af denne Ret. Det er navnlig dette Forhold, jeg har villet tillade mig at fremhæve; jeg har anseet mig forpligtet dertil, fordi jeg fra 37 saadanne privilegerede Mænd har modtaget Opfordring dertil. Det er — den høitærede Finantsminister vil vide det fra Forhandlingerne i det andet Thing — de saakaldte Vindevebste Deboere. De kjøbte deres Eiendomme med denne Frihed af en af Besidderne af det Vindevebste Gods i Slutningen af forrige Aarhundrede, og disse Eiendomme ere gaaede fra Mand til Mand ved Kjøb og ved Arv med disse Rettigheder. Jeg troer, at Regjeringen maa have den Opgave at forsvare disse Rettigheder. Vel har den høitærede Minister sagt, at det er egentlig et privatretligt Forhold, og jeg skal ikke ganske kunne bedømme det, idet jeg ikke kjender den sidste Grund til dette Forholds Ordning, og hvorvidt Staten har havt Noget dermed at gjøre og har havt en Fordeel deraf eller ikke, men i ethvert Tilfælde troer jeg, at den høitærede Finantsminister vilde tilfredsstille et, som det forekommer mig, billigt Krav, om han vilde tage dette Forhold gunstigt under Overveielse og om muligt tilfredsstille disse Deboeres Ønske i saa Henseende. Jeg skal ikke for Dieblicket kunne paavise nogen Vej; dette maatte jo sleet ved en Afløsning, og, hvorledes Bestemmelser derom skulle kunne bringes tilveie paa nogenlunde retfærdig og billig Maade, kan jeg i dette Dieblik ikke have nogen Mening om. Det er navnlig det, jeg har anseet mig for forpligtet til at udtale. Jeg skal med Hensyn til et Par Uttringer, der ere saadanne, f. Ex. angaaende Redactionen af § 5, ikke nægte, at ogsaa jeg har fundet mig lidet tilfredsstillet ved den